

DOSAR NR. 14304/3/2017

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ
SENTINȚA PENALĂ NR. 1206
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 12.06.2017
PREȘEDINTE: ANCA SARU
GREFIER: MAGDALENA BACIU

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție a fost reprezentat de **procuror LAURA DERIUȘ**.

Pe rol se află soluținarea cauzei penale având ca obiect contestație la executare prevăzută de art. 598 C.p.p., formulată de către contestatorul-condamnat Dumitru Ion.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 02.06.2017, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a stabilit termen pentru pronunțare la data de 08.06.2017, iar ulterior a amănat pronunțarea la data de 12.06.2017, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL,

În data de 23.02.2017 a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Dâmbovița, sub nr. 1094/120/2012, contestația la executare formulată de contestatorul-condamnat Dumitru Ion, cu privire la decizia penală nr. 157 din 07.06.2013, pronunțată în dosarul cu nr. 3257/1/2012 de Înalta Curte de Casație și Justiție-Complețul de 5 Judecători.

În motivarea actului de sesizare s-au învederat următoarele: prin hotărârea anterior menționată, contestatorul a fost condamnat, cu suspendarea sub supraveghere, pe durata unui termen de încercare de 6 ani, stabilit în condițiile art. 86² Cod penal, pentru săvârșirea a două infracțiuni de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248¹ din Codul Penal combinat cu art. 248 Cod Penal, cu aplicarea dispozițiilor art. 74 alin. (1) lit. a) și alin. (2) Cod penal, raportat la art. 76 alin. 2 Cod penal, la pedeapsa cea mai grea, rezultată în urma contopirii, conform art. 33 lit. a) raportat la art. 34 alin. 1 lit. b) și art. 35 Cod penal, de 3 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 litera a teza a II - a, lit. b) și lit. c) Cod penal, pe o durată de 2 ani după executarea pedepsei principale.

Pentru a califica acțiunile ce s-a stabilit prin hotărâre definitivă că intră în conținutul constitutiv al infracțiunilor pentru care a fost condamnat și pentru a pronunța hotărârea a cărei executare este contestată, instanța a reținut că:

- "... inculpaților nu li se poate imputa nerespectarea dispozițiilor Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 60/2001" (p. 75 alin. 1 pct. VI.2 din Hotărâre);
- "... fiind evidențiat astfel modul defectuos în care inculpații și-au exercitat atribuțiunile de serviciu" (p. 78 alin. 2 din hotărâre);
- "modalitatea de desfășurare a procedurii de achiziție ... s-a desfășurat cu încălcarea atribuțiilor de serviciu" (p. 80 alin. penultim pct. IV.3 I din hotărâre);
- "inculpații..., folosindu-se de funcțiile deținute, cu știință și cu încălcarea atribuțiilor de serviciu care le reveneau, au dispus achiziționarea de către RNP Romsilva a armamentului și accesoriilor cu adaosuri cuprinse între 71% și 465% peste cele mai mari prețuri de pe piața liberă, generând prin activitatea lor, în mod direct, o pagubă în bugetul RNP" (p. 113 alin. penultim din hotărâre);
- inculpații au încălcat "reglementările instituției cu privire la semnarea instrumentelor de plată (decizia internă nr. 712/2003 și decizia nr. 418/2003, ambele semnate de directorul general, inculpatul Dumitru Ion, referitoare, la organizarea controlului financiar preventiv propriu)" (p. 113 final și 114 din hotărâre);

- "Conduita inculpaților, sub aspectul neexercitării atribuțiilor de serviciu care le reveneau în virtutea funcțiilor deținute..., prin exercitarea abuzivă a atribuțiilor de serviciu..." (p. 114 alin. 2 și 3 din hotărâre).

Contestatorul a învederat că solicită admiterea contestației la executare și dispunerea încetării de drept a executării pedepsei principale, complementare și accesorii stabilite prin decizia penală nr. 157 pronunțată la data de 07 iunie 2013 de către Completul de 5 Judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, în dosarul nr. 3257/1/2012, astfel:

1. Să se constate, în baza dispozițiilor art. 595 alin. 1 lit. d) Cod Proc. Pen. raportat la art. 4 teza a II-a Cod Pen., dezincriminată fapta de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, prevăzută de art. 13¹ din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248² din Codul Penal combinat cu art. 248 Cod Penal;

2. Să se dispună încetarea executării pedepsei principale de 3 ani închisoare, suspendată sub supraveghere pe durata unui termen de încercare de 6 ani, a pedepselor complementare și accesorii, a interzicerii exercitării pe 2 ani după executarea pedepsei principale, a drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a, lit. b) și lit. c) C. pen.

Contestatorul-condamnat a învederat că faptele de abuz în serviciu reținute în sarcina sa, astfel cum au fost ele caracterizate și calificate de către hotărârea definitivă de condamnare sus-menționate, trebuie considerate dezincriminate, raportat la Decizia nr. 405/2016 a Curții Constituționale a României, care dă considerație, în argumentare, prevederilor art. 19 din Convenția Națiunilor Unite împotriva Corupției, adoptată la NEW York, la 31 octombrie 2003 și ratificată de România prin Legea nr. 365/2004, iar contestația sa se impune să fie admisă, în raport cu următoarele circumstanțe și împrejurări:

Conform art. 3 C.p., legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul cât ea se află în vigoare (activitatea legii penale);

Conform art. 4 C. proc. pen. (aplicarea legii penale de dezincriminare): "Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz, executarea pedepselor, a măsurilor educative și a măsurilor de siguranță, pronunțate în baza legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la aceste fapte încetează prin intrarea în vigoare a legii noi".

La art. 3 din Legea nr. 187/2012 pentru aplicarea Legii nr. 286/2009 privind Codul Penal, se statuează: "Dispozițiile art. 4 din Codul Penal privind legea penală de dezincriminare sunt aplicabile și în situațiile în care o faptă determinată, comisă sub imperiul legii vechi, nu mai constituie infracțiune potrivit legii noi datorită modificării elementelor constitutive ale infracțiunii, inclusiv a formei de vinovăție, cerută de legea nouă pentru existența infracțiunii".

Conform art. 595 alin. 1 C.proc.pen., "Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau a hotărârii prin care s-a aplicat o măsură educativă intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea ori o lege care prevede o pedeapsă ori o măsură educativă mai ușoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, instanța ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art. 4 și 6 din Codul Penal".

Conform art. 248 C.pen, abuzul în serviciu contra intereselor publice constă în "Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia", iar art. 248¹ C.pen pedepsește abuzul care a creat consecințe deosebit de grave.

Potrivit art. 13² din Legea nr. 78/2000, în cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.

Art. 5 din Legea 187/2012 prevede: „Atunci când o normă penală face trimitere la o altă normă determinată, de la care împrumută mai multe elemente, modificarea normei completatoare atrage și modificarea normei incomplete”.

Prin Decizia nr. 405/2016 a CCR, pronunțată după rămânerea definitivă a hotărârii vizate de prezenta contestație la executare, a fost admisă excepția de neconstituționalitate și s-a statuat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „îndeplinește în mod defectuos” din cuprinsul acestora se înțelege „îndeplinește prin încălcarea legii”, Curtea constatând că dispozițiile legale vizate încalcă prevederile art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție prin faptul că permit configurarea elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu prin activitatea altor organe, altele decât Parlament - prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție -, sau Guvern - prin adoptarea de ordonanțe și ordonanțe de urgență, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție.

Art. 147 din Constituția României - Deciziile Curții Constituționale, la alin. (1) dispune: „Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele în 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept”, iar potrivit alin. (4), „Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.

Așa fiind, în lumina dispozițiilor legale și a celor de mai - sus, contestatorul-condamnat a solicitat să se constate că, la modul practic, a intervenit o modificare a elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, sub aspectul laturii obiective, fiind limitat domeniul de aplicare al acestei infracțiuni prin excluderea expresă a tuturor cazurilor în care norma a cărei încălcare se impută subiectului activ al infracțiunii nu este o lege adoptată de Parlament, o ordonanță sau o ordonanță de urgență emisă de Guvernul României.

Drept consecință, pe de o parte, de vreme ce a intervenit această modificare a elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu, se impune să se admită, în baza art. 5 din Legea nr. 187/2012, mai - sus citat, că a intervenit o modificare identică și a conținutului infracțiunii prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000, iar pe de altă parte, sub efectul Deciziei nr. 405/2016 intervine o dezincriminare parțială a infracțiunii de abuz în serviciu.

Raportându-se la conținutul concret al infracțiunilor pentru care au fost condamnați, reținut în considerentele hotărârii vizate de contestația la executare de față și fără a realiza vreo reantamare a fondului, se impune ca instanța să observe că, după cum a citat, toate acestea rețin și fac trimitere la: „modul defectuos de exercitare a atribuțiilor de serviciu”; „încălcarea atribuțiilor de serviciu”; neexercitarea atribuțiilor de serviciu”; „exercitarea abuzivă a atribuțiilor de serviciu”. Nicăieri, în considerentele hotărârii de condamnare, nu se reține, deosebit de faptele comise ori omise imputate în concret, privind neexercitări, abateri, încălcări, excесе sau defecte în exercitarea atribuțiilor de serviciu, încălcări sau nesocotiri ale vreunui text de lege (emisiune a Parlamentului), ordonanță sau ordonanță de urgență (emisiune a Guvernului), singura ipoteză în care, în virtutea textului penal, astfel cum a fost cenzurat de către instanța constituțională, ar mai fi aptă să angajeze responsabilitatea de factură penală. Mai mult decât atât, hotărârea de condamnare, cu singura ocazie, și doar izolat, în care face trimitere la o lege, respectiv la dispozițiile OUG nr. 60/2001, spune, textual, că acesta „nu a fost încălcat” de către inculpați, pe de o parte, iar pe de altă parte, când nominalizează ce anume prevederi s-au încălcat, în afară de atribuțiile de serviciu (!?), face trimitere la niște „decizii interne ale instituției”.

Așadar, în tot acest nou context formal, urmează a se reține că elementul material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu, care nu se mai verifică în conținutul său constitutiv, nu mai poate fi considerat satisfăcut în maniera în care a fost apreciat la epoca pronunțării hotărârii de condamnare.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 595 alin. 1)/art. 598 alin. 1) lit. d) C.p.p., art. 4 și 6 C.p., precum și Decizia nr. 405 din 15.06.2016 a Curții Constituționale a României.

La actul de sesizare a fost atașată în copie decizia penală nr. 157 din 07.06.2013 pronunțată

de Înalta Curte de Casație și Justiție-Completul de 5 Judecători în dosarul nr. 3257/1/2012.

Prin sentința penală nr. 428/05.04.2017, Tribunalul Dâmbovița, în baza art. 50 C.p.p., rap. la art. 598 alin. 2) C.p.p., a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București.

Tribunalul Dâmbovița a avut în vedere că, potrivit art. 598 alin. 2) C.p.p., competență să judece contestația la executare întemeiată pe cazurile prevăzute la alin. 1) lit. a), b) și d) ale aceluiași articol este instanța de executare, ori instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere al condamnatului. În plus, potrivit art. 553 alin. 2) C.p.p., hotărârile pronunțate în primă instanță de către Înalta Curte de Casație și Justiție se pun în executare, după caz, de Tribunalul București sau de tribunalul militar. Tribunalul Dâmbovița a menționat că, întrucât cererea a fost întemeiată pe disp. art. 598 alin. 2) C.p.p., iar petiționarul a fost judecat în primă instanță de către Înalta Curte de Casație și Justiție și se află în executarea unei pedepse de 3 ani închisoare, suspendată sub supraveghere, aplicată prin decizia penală nr. 157/07.06.2013 de către Completul de 5 judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție în dosarul nr. 3257/1/2012, excepția necompetenței Tribunalului Dâmbovița este întemeiată, competența aparținând instanței de executare, Tribunalul București.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului București-Secția I Penală în data de 25.04.2017, sub nr. 14304/3/2017.

În vederea soluționării cauzei s-a procedat la atașarea copiei de pe cazierul judiciar al contestatorului-condamnat, precum și a dosarelor Înaltei Curți de Casație și Justiție cu nr. 6355/1/2007, 822/1/2012, 3257/1/2012, și a două volume din dosarul de urmărire penală nr. 44/P/2006.

La termenul din 02.06.2017, condamnatul a precizat obiectul cererii ca reprezentându-l contestație la executare întemeiată pe prevederile art. 598 alin. 1) lit. d) C.p.p..

În urma analizei materialului probator administrat în cauză, precum și a dispozițiilor legale incidente, Tribunalul, în baza art. 598 alin. 1) lit. d) C.p.p., va admite contestația la executare formulată de contestatorul-condamnat Dumitru Ion cu privire la executarea sentinței penale nr. 1414 din 27.09.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția Penală în dosarul nr. 6355/1/2007, așa cum a rămas definitivă prin decizia penală nr. 157 din 07.06.2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție-Completul de 5 Judecători în dosarul nr. 3257/1/2012, va constata dezincriminate faptele pentru care s-a dispus condamnarea contestatorului-condamnat Dumitru Ion sub aspectul a două infracțiuni concurente de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, prev. de art. 13² din Legea 78/2000 rap. la art. 248¹ C.p. anterior combinat cu art. 248 C.p. anterior, prin sentința penală nr. 1414 din 27.09.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția Penală în dosarul nr. 6355/1/2007, așa cum a rămas definitivă prin decizia penală nr. 157 din 07.06.2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție-Completul de 5 Judecători în dosarul nr. 3257/1/2012, va dispune încetarea executării celor două pedepse principale de câte 3 ani închisoare și, implicit a pedepsei rezultante de 3 ani închisoare, a pedepselor complementare stabilite pe lângă pedepsele principale de câte 3 ani închisoare, constând în interzicerea, pe o durată de 2 ani după executarea pedepselor principale, a exercitării drepturilor prev. de art. 64 alin. 1) lit. a) teza aII-a, lit. b) și litera c) C.p. anterior, și, implicit, a pedepsei complementare aplicate pe lângă pedeapsa principală rezultantă de 3 ani închisoare, constând în interzicerea, pe o durată de 2 ani după executarea pedepselor principale, a exercitării drepturilor prev. de art. 64 alin. 1) lit. a) teza aII-a, lit. b) și litera c) C.p. anterior, precum și a pedepsei accesorii aplicate pe lângă pedeapsa principală rezultantă de 3 ani închisoare, constând în interzicerea exercitării drepturilor prev. de art. 64 alin. 1) lit. a) teza a II-a, lit. b) și litera c) C.p. anterior, pe durata și în condițiile art. 71 C.p. anterior, pentru motivele ce vor fi expuse în continuare.

Prin rechizitoriul cu nr. 44/P/2006 din data de 03.07.2007 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție-Direcția Națională Anticorupție-Secția de Combatere a Infracțiunilor Conexa Infracțiunilor de Corupție, a fost dispusă trimiterea în judecată, printre alții, a contestatorului Dumitru Ion, sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni prev. de art. 13² din Legea 78/2000, rap. la art. 248¹ C.p. cu aplicarea art. 41 alin. 2) și a art. 33 lit. a) C.p..

În sarcina inculpatului Dumitru Ion s-a reținut că, în calitate de manager-director general al Regiei Naționale a Pădurilor și ordonator de credite, a acceptat discutarea în Consiliul de Administrație a unei note de fundamentare întocmite de coinculpatul Bunea Dumitru, care nu era îndreptățit, conform fișei postului, să facă astfel de propuneri, notă ce nu avea la bază o solicitare reală a vreunei direcții silvice, cu privire la utilajul buldomanipulator MI 400-buldozer universal cu macara hidraulică pe șenile, lamă reglabilă în V, braț hidraulic dotat la capăt cu greifer (gheare), și care cuprindea un preț identic cu cel din ofertă, fără a cere prospectarea pieței, a publicat un anunț de participare cuprinzând clauze nelegale în scopul eliminării concurenței, a aprobat lista de investiții întocmită în numele Direcției Silvice Călărași în mod neregulamentar de către coinculpat, acesta nu avea competența să o facă, iar în condițiile în care propria dispoziție, nr. 364/2004 era dată în baza O.U.G. 60/2001, nu a urmărit respectarea acesteia, nu a verificat legalitatea organizării, desfășurării achiziției, precum și a documentației necesare, și nu a intervenit pentru anularea procedurii de atribuire, în calitate de reprezentant al autorității contractante, după care s-a implicat activ în semnarea contractului de achiziție, mijlocind contactul dintre coinculpatul Stanciu Bogdan Florin și martorul Ana Titu, obligându-l pe acesta din urmă să semneze contractul în numele Direcției Silvice Călărași, unitate ce nu avea posibilitatea legală să contracteze, iar ulterior, fiind informat de starea necorespunzătoare a utilajului, raportat la necesitățile respectivei direcții silvice, a insistat pentru efectuarea plății, dând, în acest sens, dispoziție, fără a-și delega atribuțiile de ordonator de credite și acceptând, implicit, semnarea ordinului de plată de către coinculpații Bunea Dumitru și Dumitru Elena, în condițiile nerespectării legislației privind achizițiile publice, finanțele publice, în lipsa controlului financiar preventiv propriu, precum și cu încălcarea ordinelor interne referitoare la acest control, precum și a regulamentului, lucru ce a dus la achiziția unui bun inutil și necorespunzător calitativ, cu un adaos de 1.744%, generând, astfel, prin activitatea sa, un prejudiciu de 8.685.695.760 lei vechi, prin aceasta obținându-se un avantaj patrimonial în folosul S.C. Eufrat S.R.L., încălcând principiul bunei gestiuni economico-financiare, activitatea fiind săvârșită prin fapte succesive, în baza aceleiași rezoluții infracționale.

O a doua faptă reținută în sarcina inculpatului Dumitru Ion a fost aceea că, în calitate de manager-director general al Regiei Naționale a Pădurilor și ordonator de credite, a semnat alături de coinculpața Dumitru Elena, directorul economic al Regiei, mai multe ordine de plată și a acceptat semnarea altora de către coinculpați, pentru sume în vederea alimentării conturilor direcțiilor silvice strict pentru a achita către S.C. Hunter Vip Exim S.R.L. armament și accesorii, dar fără a avea la bază cereri aprobate în Consiliul de Administrație, de asemenea, nici studii de fezabilitate privind necesarul și cantitatea de armament, precum și repartizarea lui în teritoriu, fără a avea o documentație privind utilitatea întregii cantități, fără a supune operațiunile controlului financiar preventiv în conformitate cu O.G.119/1999 privind controlul financiar intern și controlul financiar preventiv și propriul ordin intern, fără a se asigura că achiziția s-a desfășurat cu respectarea O.U.G. 60/2001 privind achizițiile publice, substituindu-se în atribuțiile altor organisme cu privire la activitățile de ameliorare și conservare a fondului cinegetic în încercarea de a justifica achiziția, cu un avans nelegal de 50%, cantitate ce depășea necesarul, și adaosuri cuprinse între 71% și 465% peste cele mai mari prețuri de pe piața liberă, el păgubind direct bugetul regiei cu 10.713.200.000 lei vechi ce reprezintă diferența de adaos, și pentru a avantaja patrimonial firma învinuitului Alfred Florea, faptele fiind săvârșite succesiv, dar în realizarea aceleiași rezoluții infracționale.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția Penală sub nr. 6355/1/2007.

Prin sentința penală nr. 1414/27.09.2011, Înalta Curte de Casație și Justiție, în baza art. 11 pct. 2) lit. a) rap. la art. 10 alin. 1) lit. d) C.p.p., l-a achitat pe inculpatul Dumitru Ion sub aspectul celor două infracțiuni pentru care se dispusesese trimiterea sa în judecată.

Sentința penală a fost recurtată de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție-Direcția Națională Anticorupție și de către recurentul-inculpat Stanciu Bogdan Florin.

Prin decizia penală nr. 125 din 25.04.2017, pronunțată în dosarul nr. 822/1/2012, Înalta Curte de Casație și Justiție-Completul de 5 Judecători a admis recursurile formulate de cei doi

recurenți, sentința penală recurată a fost casată, cauza fiind reținută spre judecată în fond, creându-se în acest sens dosarul cu nr. 3257/1/2012.

Prin decizia penală nr. 157 din 07.06.2013 pronunțată în acest dosar de către Înalta Curte de Casație și Justiție-Completul de 5 Judecători, s-a schimbat încadrarea juridică a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului Dumitru Ion, din două infracțiuni de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată și continuată, prev. de art. 13² din Legea 78/2000, rap. la art. 248¹ C.p. cu aplicarea art. 41 alin. 2), în două infracțiuni de abuz în serviciu contra intereselor publice, în formă calificată, prev. de art. 13² din Legea 78/2000, rap. la art. 248¹ C.p. combinat cu art. 248 C.p..

Inculpatul a fost condamnat sub aspectul celor două infracțiuni la pedepse de câte trei ani închisoare, reținându-se în beneficiul acestuia, în cazul ambelor infracțiuni, disp. art. 74 alin. 1) lit. a) și alin. 2) C.p., și stabilindu-se pe lângă ambele pedepse principale, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1) lit. a) teza a II-a, lit. b) și c) Cod penal, pe o durată de 2 ani după executarea pedepselor principale.

În baza art. 33 lit. a) rap. la art. 34 alin. 1) lit. b) și art. 35 C.p., au fost contopite pedepsele anterior menționate în pedeapsa cea mai grea, de 3 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 64 alin. 1) lit. a) teza a II-a, lit. b) și c) C.p..

I-a fost aplicată inculpatului Dumitru Ion pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 64 alin. 1) lit. a) teza a II-a, lit. b) și c) C.p., pe durata și în condițiile prev. de art. 71 C.p..

În baza art. 86¹ C.p. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei rezultante de 3 ani închisoare pe durata unui termen de încercare de 6 ani, stabilit conform art. 86² C.p., stabilindu-se, în baza art. 86³ C.p., care sunt măsurile de supraveghere cărora condamnatul trebuie să li se supună pe durata termenului de încercare.

În baza art. 71 alin. 5) C.p., s-a dispus că pe durata suspendării sub supraveghere a executării pedepsei, se suspendă și executarea pedepsei accesorii aplicate.

Analizând considerentele deciziei penale nr. 157 din 07.06.2013, Tribunalul reține că instanța de control judiciar a apreciat că R.N.P. Romsilva este o persoană juridică cu gestiune economică și autonomie financiară, desfășurând activități cu caracter comercial, ceea ce exclude calitatea sa de autoritate contractantă, așa cum este reglementată de art. 5 alin. 1) lit. c) din O.U.G. 60/2001. Prin urmare, instanța de control judiciar a reținut că „prima instanță a concluzionat în mod corect că R.N.P. Romsilva nu este autoritate contractantă conform O.U.G. nr. 60/2001, reținând totodată că normele statornicite de O.U.G. nr. 60/2001 pentru derularea operațiunilor premergătoare licitațiilor și posterioare acestora, încheierea și derularea contractelor, nu erau obligatorii pentru R.N.P. Romsilva”. Concluzionând, Înalta Curte de Casație și Justiție-Completul de 5 Judecători a arătat că întrucât „în procedura de achiziționare a buldomanipulatorului MI 400, precum și a armelor tranșilizante cu muniții, de către RNP Romsilva nu erau incidente dispozițiile OUG nr. 60/2001”, „inculpaților nu li se poate imputa nerespectarea dispozițiilor Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 60/2001”.

Instanța de control judiciar a menționat că acuzarea, inclusiv în cazul inculpatului Dumitru Ion, a avut în vedere și alte fapte în afara celor legate strict de încălcarea atribuțiilor de serviciu prin nerespectarea procedurii impuse de prevederile O.U.G. 60/2001. Astfel, inculpatul Dumitru Ion, în calitate de manager, director general al R.N.P. Romsilva, s-a implicat activ în semnarea contractului de achiziție mijlocind contactul dintre inculpatul Stanciu Bogdan Florin și martorul Ana Titu, obligându-l pe acesta din urmă să semneze contractul în numele Direcției Silvice Călărași, unitate ce nu avea posibilitatea legală să contracteze, iar ulterior, fiind informat de starea necorespunzătoare a utilajului raportat la necesitățile direcției silvice, a insistat pentru efectuarea plății, dând dispoziție în acest sens inculpaților Bunea Dumitru și Dumitru Elena. De asemenea, inculpatul a semnat alături de inculpata Dumitru Elena mai multe ordine de plată și a acceptat semnarea altor ordine de plată de către inculpații Bunea Dumitru și Dumitru Elena, pentru sume de bani, în vederea alimentării conturilor direcțiilor silvice, strict pentru efectuarea de plăți către S.C. Hunter Vip Exim S.R.L., fără a avea la bază solicitări aprobate în consiliile de administrație ale direcțiilor silvice, fără a se asigura, în calitate de manager și ordonator de credite, că achiziția

s-a desfășurat în interesul strict al Regiei, determinând astfel achiziționarea de către RNP Romsilva a armamentului și accesoriilor, cu adaosuri cuprinse între 71% și 456% peste cele mai mari prețuri de pe piața liberă, generând prin activitatea sa un prejudiciu Regiei.

Instanța a reținut ca probate aceste fapte, dincolo de orice îndoială rezonabilă, prin probatoriul administrat atât pe parcursul cercetării judecătorești, cât și al urmăririi penale.

Singurele dispoziții legale menționate în considerentele deciziei ca fiind încălcate de către inculpați, fac parte dintr-un act normativ cu forță juridică inferioară legislației primare. Este vorba despre Regulamentul R.N.P. Romsilva, aprobat prin H.G. 1105/2003. Astfel, se menționează următoarele:

„(...) în conformitate cu pct. 28 art. 3, capitolul I din regulamentul Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva, managerul general asigură organizarea, conducerea și gestionarea activității curente a Regiei Naționale a Pădurilor-Romsilva, aprobă propunerile de investiții din fondurile proprii, inclusiv în domeniul investițiilor.

De asemenea, în conformitate cu art. 3.5 din același regulament, managerul general analizează și își dă acordul asupra actelor care angajează răspunderea patrimonială a regiei, inclusiv în domeniul investițiilor.

Aceste atribuții se coroborează cu dispozițiile art. 19 lit. f și art. 20 din H.G. nr. 105/2003, pentru aprobarea regulamentului Regiei Naționale a Pădurilor-Romsilva, prin semnătura în relațiile cu terții.

În conformitate cu atribuțiile care îi reveneau, inculpatul Dumitru Ion, nu numai că trebuia să semneze contractele în numele Regiei Naționale a Pădurilor, ci și trebuia să le aprobe și implicit să-și asume răspunderea pentru acestea, răspundere care nu poate fi transferată Consiliului de Administrație”;

„(...) în conformitate cu dispozițiile art. 6, 16 și 38 din cap. VI din Regulamentul RNP Romsilva (fl. 13-17 vol. IX dosar urmărire penală) și fișa postului (fl. 47-51 vol. IX dosar urmărire penală, directorul Direcției Economice, are printre atribuții analizarea documentațiilor de preț întocmite de compartimentele de specialitate ale Regiei naționale a Pădurilor-Romsilva, urmărește executarea controlului financiar-preventiv asupra gospodăririi mijloacelor materiale și bănești în condițiile prevăzute de lege și urmărește întocmirea documentelor justificative pentru fiecare operațiune care afectează patrimoniul direcției și subunităților, exercită controlul asupra acțiunilor patrimoniale efectuate și asigură aprovizionarea tehnico-materială, prin încheierea de contracte cu agenții economici din țară și străinătate, potrivit Legii și în strânsă corelație cu necesitățile regiei.

De asemenea, directorul Direcției Economice analizează, avizează propunerile făcute de unitățile din subordine de aprovizionare tehnico materială, care intră în competența de aprobare a regiei, asigură aprovizionarea tehnico-materială prin încheierea de contracte cu agenții economici din țară și străinătate potrivit Legii și în strânsă corelare cu necesitățile Regiei”;

„(...) directorul Direcției Tehnice, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 6, 8 și 26, 44, 47 și 50 din același Regulament (fl. 23-27 vol. IX dosar urmărire penală), avea largi atribuții privind analizarea tuturor aspectelor care angajează răspunderea patrimonială a regiei în domeniul mecanizării, al utilajelor tehnologice, avizarea propunerilor făcute de unitățile din subordine cu privire la procurarea utilajelor tehnologice și aprovizionarea tehnico-materială, precum și analizarea și aprobarea programelor de investiții provenite din surse proprii”;

„(...) se constată inexistența unei obligații a comisiei de evaluare de a respecta O.U.G. 60/2001 privind achizițiile publice(...)”;

„Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că, și în această situație, inculpații Dumitru Ion, Bunea Dumitru și Dumitru Elena au încălcat prevederile regulamentare, în sensul neefectuării verificărilor necesare la momentul semnării ordinelor de plată”;

„În consecință, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători reține că prezumția de nevinovăție a inculpaților a fost răsturnată de probatoriul administrat în cauză, apărările acestora fiind nefondate, inculpații încălcând reglementările instituției privind semnarea instrumentelor de plată (decizia internă nr. 712/2003 și decizia nr. 418/2003, ambele semnate de directorul general, inculpatul Dumitru Ion, referitoare la organizarea controlului financiar preventiv propriu”.

Conținutul textelor de lege reținute prin decizia penală sus-menționată în încadrarea juridică ce îl privește pe contestatorul-condamnat, era, la momentul pronunțării deciziei, următorul:

-art. 13² din Legea 78/2000:

„Infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, infrațiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și infrațiunea de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, dacă funcționarul public a obținut pentru sine sau pentru altul un avantaj patrimonial sau nepatrimonial, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani”;

-art. 248 C.p. anterior:

„Fapta funcționarului public, care, în exercitiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani”;

-art. 248¹ C.p. anterior:

„Dacă faptele prevăzute în art. 246, 247 și 248 au avut consecințe deosebit de grave, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi”.

Se constată că articolul 13² din Legea 78/2000, era, ca și în prezent, o normă incompletă, acesta completându-se, după caz, cu dispozițiile articolelor 246 C.p. anterior („Abuzul în serviciu contra intereselor persoanelor”), 247 C.p. anterior („Abuzul în serviciu prin îngrădirea unor drepturi”), sau art. 248 C.p. anterior („Abuzul în serviciu contra intereselor publice”).

În prezent, articolul 13² din Legea 78/2000 prevede că „În cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.”

Pentru reținerea în încadrarea juridică a art. 13² din Legea 78/2000, era și este necesar a se proba întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunilor incriminate de normele la care acest text de lege facea și face trimitere. Același lucru era valabil și pentru disp. art. 248¹ C.p. anterior, care, în concret, prevedea o variantă agravată a infracțiunilor prev. de art. 246, 247 și 248 C.p. anterior, care presupunea producerea de consecințe deosebit de grave.

Motivul pentru care articolul 13² din Legea 78/2000, în forma în vigoare la acest moment, nu mai face trimitere decât la abuzul în serviciu (și infrațiunea de uzurpare a funcției, dar aceasta nu interesează prezenta cauză), se datorează modului în care, la momentul elaborării noului Cod penal, s-a înțeles să se reglementeze abuzul în serviciu, și anume, reunindu-se într-un singur text, articolul 297 C.p., cele trei incriminări prevăzute anterior în cele trei articole menționate mai sus, în conținutul variantei prev. la alineatul 1) regăsindu-se ceea ce anterior reprezenta abuzul în serviciu contra intereselor persoanelor și abuzul în serviciu contra intereselor publice, iar la alineatul 2), ceea ce anterior reprezenta abuzul în serviciu prin îngrădirea unor drepturi. Astfel, dispozițiile art. 297 C.p. actual sunt următoarele:

„1) Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.

2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, îngrădește exercitarea unui drept al unei persoane ori creează pentru aceasta o situație de inferioritate pe temei de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA.”

Elementul material al laturii obiective atât a art. 248 C.p. anterior, cât și a art. 297 alin. 1) C.p. actual presupune că funcționarul public, în exercitiul/exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act, sau îl îndeplinește în mod defectuos.

Prin Decizia Curții Constituționale a României cu nr. 405 din 15.06.2016 publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 517 din 08 iulie 2016, s-a dispus în sensul că «dispozițiile art. 246

din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma "îndeplinește în mod defectuos" din cuprinsul acestora se înțelege "îndeplinește prin încălcarea legii".

În considerentele Deciziei s-a arătat că „neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului” (paragraful 60), comportamentul interzis trebuind a fi impus „de către legiuitor chiar prin lege (înțeleasă ca act formal adoptat de Parlament, în temeiul art. 73 alin. (1) din Constituție, precum și ca act material, cu putere de lege, emis de Guvern, în temeiul delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție, respectiv ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului)” (paragraful 61).

Tribunalul reține că în cauza de față, contestatorul Dumitru Ion a fost condamnat pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu cu încălcarea unui act normativ ce aparține legislației secundare, respectiv, Hotărârea de Guvern nr. 1105/2003 prin care s-a aprobat Regulamentul de organizare și funcționare a Regiei Naționale a Pădurilor-Romsilva.

Aspectul care se impune a fi lămurit prin prezenta, în condițiile în care constituie fundamentul sesizării Tribunalului București cu prezenta contestație la executare, este dacă expirarea termenului de 45 de zile, prev. de art. 147 alin. 1) din Constituția României, calculat de la publicarea Deciziei nr. 405/2016 în Monitorul Oficial al României, fără ca în acest interval Parlamentul sau Guvernul, după caz, să fi pus de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției, are efectul unei dezincriminări a faptelor pentru care s-a pronunțat condamnarea contestatorului.

Tribunalul, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare, apreciază că, efectul expirării termenului sus-menționat, este acela că a intervenit o dezincriminare parțială a infracțiunii de abuz în serviciu, în privința neîndeplinirii ori îndeplinirii defectuoase de către funcționarul public a unui act, stabilită prin raportare la atribuții de serviciu reglementate prin legislația secundară. În cazul infracțiunii de abuz în serviciu nu s-a pronunțat de către Curtea Constituțională o decizie interpretativă, ceea ce ar fi presupus că textele criticate au fost anterior greșit interpretate, impunându-se a rămâne în continuare în vigoare în aceeași formă, dar cu interpretarea obligatorie stabilită de către instanța de contencios constituțional. Dimpotrivă, din considerentele Deciziei rezultă că interpretarea dată de practică și doctrină nu a depășit limitele a ceea ce legiuitorul a exprimat și intenționat. Pentru a concluziona în acest sens, Tribunalul are în vedere că în considerentele Deciziei nr. 405/2016 se precizează că prin aceasta s-a produs o reconfigurare a textelor de lege criticate sub aspectul neconstituționalității (paragraful 88). Această reconfigurare presupune o restrângere a incriminării la limite constituționale, și anume, doar la încălcările atribuțiilor de serviciu stabilite prin legislația primară.

Este adevărat că nici Codul penal anterior, nici actualul Cod penal nu precizează sfera reglementărilor privind atribuțiile de serviciu ale funcționarilor publici, a căror încălcare era/este de natură să atragă angajarea răspunderii penale pentru abuz în serviciu.

Anterior pronunțării Deciziei nr. 405 din 2016, în practica judiciară și în doctrină se aprecia, însă, că sfera acestor reglementări se impunea a fi una largă, cuprinzând atât legislație primară, cât și secundară, fapt care a fost elocvent surprins, inclusiv prin recurgerea la exemple, și în considerentele Deciziei. Tribunalul redă în continuare pasaje relevante în acest sens:

„Curtea observă că doctrina a apreciat că prin sintagma «îndeplinește în mod defectuos» se înțelege îndeplinirea făcută altfel decât se cuvenea să fie efectuată, defectuositatea în îndeplinire putând privi conținutul, forma sau întinderea îndeplinirii, momentul efectuării, condițiile de efectuare etc. Totodată, Curtea observă că jurisprudența a receptat cele reliefate în doctrină, fără a stabili însă criteriile ce trebuie avute în vedere la stabilirea defectuosității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, aceasta rezumându-se, în general, la a arăta că subiecții activi ai infracțiunii au îndeplinit în mod defectuos atribuții de serviciu, fie prin raportare la dispozițiile legii, fie prin raportare la mențiuni regăsite în hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor, regulamente de organizare și funcționare, coduri deontologice sau fișe ale postului” (paragraf 53);

„Examinând jurisprudența în materie referitoare la legislația la care organele judiciare se raportează în determinarea actului ce intră în sfera atribuțiilor de serviciu a subiectului activ al

infracțiunii de abuz în serviciu și, în consecință, a stabilirii neîndeplinirii sau îndeplinirii defectuoase a acestuia, Curtea reține că acestea au în vedere o sferă largă. Curtea observă că, în stabilirea săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu, organele judiciare au în vedere, pe lângă prescripțiile normative ale legii, și încălcarea anumitor obligații prevăzute prin hotărâri ale Guvernului; încălcarea anumitor ordine de zi pe unitate care prevedeau expres activitățile pe care trebuia să le execute militarii; încălcarea eticii și a deontologiei profesionale. Totodată, Curtea constată că inclusiv doctrina precizează că atribuțiile de serviciu, ca o componentă a stabilirii, derulării și încetării raporturilor de muncă, sunt caracterizate prin varietate, acestea rezultând din acte normative, instrucțiuni sau dispoziții ale organelor competente (fișa postului), altele decât reglementările penale în vigoare”. (paragraf 58)

Acesta nu constituie singurul caz de dezincriminare parțială ca efect al pronunțării unei Decizii a Curții Constituționale a României, existând și alte situații în care, o anumită faptă prevăzută de legea penală a fost dezincriminată, doar sub aspectul unuia dintre modalitățile alternative de incriminare. Este cazul, spre exemplu, al infracțiunii incriminate de art. 301 C.p., prin Decizia Curții Constituționale a României nr. 603/2015 publicată în Monitorul Oficial al României nr. 845/2015, constatându-se că sintagma "raporturi comerciale" din cuprinsul dispozițiilor art. 301 alin. 1) din Codul penal este neconstituțională.

Pentru simplul fapt că, în cazul incriminării abuzului în serviciu, legiuitorul a recurs la o formulare generală, fapt care a condus la concluzia că se impune a se avea în vedere și încălcarea îndatoririlor de serviciu rezultând din legislația secundară, neexcluse expres de legiuitor, nu poate avea drept efect imposibilitatea unei abrogări parțiale a textului art. 297 C.p., în măsura în care acesta a fost declarat neconstituțional, ca urmare a nepunerii de acord de către Parlament sau Guvern a normei, cu dispozițiile Constituției în termenul de 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale. În ipoteza abrogării unui text, dacă fapta prevăzută de textul respectiv nu este incriminată de o altă dispoziție legală în vigoare, abrogarea atrage și dezincriminarea faptei respective.

În chestiunea efectului de dezincriminare pe care îl au deciziile Curții Constituționale prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a însăși norme de incriminare, Înalta Curte de Casație și Justiție-Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală și-a exprimat deja poziția, în considerentele Deciziilor nr. 18/2016 și 6/2017.

Astfel, în considerentele Deciziei nr. 18/2016 se învederează următoarele:

„Raportarea acestor cerințe și situații normative condițiilor pentru ca o faptă să fie infracțiune, așa cum dispune art. 15 din Codul penal, conduce la o concluzie indubitabilă, respectiv aceea că, deși, inițial, fapta ce constituia scopul ori condiția elementului material era infracțiune, ulterior, ca efect al unei decizii a Curții Constituționale, nu mai este infracțiune, așa încât nu mai este îndeplinită condiția tipicității, adică nu mai există acea corespondență impusă de legiuitor între trăsăturile faptei concrete și modelul-tip prevăzut de norma de incriminare.

Așadar, este evident că dezincriminarea faptei prevăzute în art. 6 din Legea nr. 241/2005 ca efect al Deciziei Curții Constituționale nr. 363 din 7 mai 2015 exclude existența concordanței dintre fapta concretă și modelul descris de legiuitor în norma de incriminare cuprinsă în art. 280¹ din Legea nr. 31/1990

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală reamintește prevederile art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție referitoare la efectele deciziilor Curții Constituționale, potrivit cărora efectele unei decizii de admitere a excepției de neconstituționalitate sunt echivalente abrogării textului de incriminare, inclusiv dezincriminării acestuia.”

Aspectul reținut în considerentele Deciziei nr. 6/2017 sunt cu atât mai importante cu cât vizează o situație similară celei a abuzului în serviciu, de dezincriminare parțială. Tribunalul apreciază ca relevant următorul pasaj:

„Constatarea neconstituționalității unei norme de incriminare, având ca efect dezincriminarea, poate privi norma în integralitatea sa ori numai anumite variante de incriminare (prin constatarea neconstituționalității unor teze ale norme de incriminare sau a unor sintagme din norma de incriminare care determină existența unor variante de incriminare). În această ipoteză, constatarea neconstituționalității are ca efect dezincriminarea acelei

variante vizate de decizia instantei de contencios constitutional, iar nu a tuturor variantelor prevăzute în norma de incriminare.”

În ceea ce privește posibilitatea pe care contestatorul-condamnat o are, de a invoca efectele Deciziei nr. 405/2016, deși nu a invocat în propria cauză excepția de neconstituționalitate a textului de incriminare, Tribunalul reține următoarele: într-adevăr articolul 453 alin. 1) lit. f) C.p.p. prevede că revizuirea hotărârilor judecătorești, cu privire la latura penală, poate fi cerută când „hotărârea s-a întemeiat pe o prevedere legală care, după ce hotărârea a devenit definitivă, a fost declarată neconstituțională ca urmare a unei excepții de neconstituționalitate ridicate în acea cauză, în situația în care consecințele încălcării dispoziției constituționale continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate”.

Din interpretarea acestui text de lege, ar rezulta că o persoană definitiv condamnată nu poate invoca efectele unei decizii prin care Curtea Constituțională a admis neconstituționalitatea unui text pe care s-a întemeiat hotărârea pronunțată în ceea ce o privește, decât în cadrul unei cereri de revizuire și doar dacă a invocat respectiva excepție de neconstituționalitate în propria cauză.

Tribunalul apreciază, însă, că situația deciziei Curții Constituționale prin care s-a declarat neconstituționalitatea unei norme de incriminare, este una distinctă, specială, întrucât în ipoteza în care fapta respectivă nu mai este incriminată de o altă dispoziție legală în vigoare, inactivitatea organelor legiuitoare în termenul de 45 de zile prev. de art. 147 alin. 1) din Constituția României, are ca efect nu doar abrogarea textului de lege, ci și dezincriminarea faptei pe care acest text o incrimina, or incidența art. 4 C.p. nu este condiționată sub nicio formă, singura condiție stipulată de acest text de lege fiind aceea că o faptă incriminată de legea veche să nu mai fie prevăzută de legea nouă, indiferent de modalitatea în care s-a ajuns ca legea nouă să nu o mai prevadă.

Sub acest din urmă aspect, s-ar putea invoca o diferență între modul de formulare a art. 4 C.p., care menționează că legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă, fără să impună o anumită modalitate în care s-a ajuns ca legea nouă să nu mai prevadă fapta, și dacă această neprevădere a faptei în legea nouă a existat de la începutul activității sale sau a survenit după intrarea sa în vigoare, și articolul 595 C.p.p., care menționează că ipoteza în care este incident este aceea când „intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea”, putându-se susține că fapta anterior incriminată ar fi trebuit să nu se regăsească în conținutul legii noi încă de la momentul intrării acesteia în vigoare, tocmai această interpretare fiind cea care a condus în practică, în cauze similare, al respingerea ca inadmisibile a sesizărilor. Tribunalul apreciază că, la o lectură atentă a art. 595 alin. 1) C.p.p., nu se poate reține că acesta nu ar fi aplicabil și în situația în care textul din legea nouă care incrimina fapta și-ar înceta efectele juridice ulterior intrării în vigoare a legii, indiferent de modalitate.

În cauza de față, însă, se constată că persoana condamnată a optat, în cele din urmă (la termenul din 02.06.2017) pentru o altă cale procedurală, menționând că își întemeiază sesizarea formulată pe dispozițiile art. 598 alin. 1) lit. d) C.p.p..

Tribunalul apreciază că nici această calificare nu conduce la o respingere ca inadmisibilă a sesizării, pentru următoarele considerente: ca prim aspect, instanța apreciază că persoana condamnată din prezenta cauză se află printre subiecții procesuali care au posibilitatea legală a formulării unei contestații la executare, atât timp cât încă se pune problema, în ceea ce o privește, a unei executări a hotărârii de condamnare. Tribunalul apreciază că nu sunt private de o astfel de posibilitate persoanele aflate în termenul de încercare/de supraveghere al unei suspendări sub supraveghere a executării pedepsei, date fiind măsurile de supraveghere și/sau obligațiile ce au fost instituite în privința lor pe durata termenului de încercare/de supraveghere, în ipoteza noului Cod penal, pe perioada termenului de supraveghere executându-se și pedepsele complementare.

Tribunalul apreciază că procedura reglementată de art. 595 C.p.p. pentru ipoteza dezincriminării anterior stingerii în alt fel a executării pedepselor, nu constituie decât un caz particular al contestației la executare prev. de art. 598 alin. 1) lit. d) teza a IV C.p.p., și anume, cel privitor la intervenirea unei cauze de stingere a pedepsei. Astfel, în ipoteza în care, la momentul intervenirii dezincriminării, pedeapsa aplicată nu se stinsese în altă modalitate, efectul este acela al încetării executării acesteia, altfel spus, al stingerii sale. În acest sens este foarte clar articolul 4 C.p., care a precizat că în acest caz (al neprevăderii faptei de legea nouă), „executarea pedepselor,

a măsurilor educative și a măsurilor de siguranță, pronunțate în baza legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărârii judecătorești privitoare la aceste fapte, încetează prin intrarea în vigoare a legii noi”.

Și în doctrină, dar cu referire la Codul de procedură penală anterior, care, de asemenea, conținea un text similar actualului art. 595 C.p.p., și anume, articolul 485 cu denumirea marginală „Intervenirea unei legi penale noi”, s-a apreciat că dezincriminarea faptei prin noua lege penală face admisibilă contestația bazată pe art. 461 alin. 1) lit. d) (Tratat de procedură penală-Parte specială, vol. II, fila 436, ediția a III-a revizuită și adăugită, Editura Paideia, autor Nicolae Volonciu).

În ceea ce privește critica formulată de către reprezentantul Ministerului Public, potrivit căreia, ceea ce s-ar solicita prin prezenta sesizare ar fi o rejudicare a cauzei („repunerea în discuție a chestiunilor ce țin de fondul cauzei”, „reluarea procesului penal”), care nu s-ar putea obține pe calea unei contestații la executare, ci doar a unei căi de atac, Tribunalul o apreciază ca neîntemeiată, având în vedere că verificarea incidenței dezincriminării nu presupune o reevaluare a materialului probator, o nouă stabilire a învinuirii în cauză a elementelor constitutive ale infracțiunilor, ci o raportare strictă la aspectele de fapt și de drept reținute de către instanța ce a pronunțat hotărârea ce se execută. În cauză, Tribunalul nu a procedat decât la a verifica dacă prin decizia de condamnare s-a reținut și încălcarea de către contestatorul-condamnat, prin modul de exercitare a atribuțiilor de serviciu, a unei dispoziții dintr-un act normativ ce face parte din legislația primară (lege, ordonanță a Guvernului), punctul de vedere al Tribunalului cu privire la corectitudinea reținerii sau nereținerii, în raport de probatoriu și de dispozițiile legale incidente, a unei astfel de încălcări, neavând nicio relevanță.

În ceea ce privește critica potrivit căreia, admitându-se prezenta sesizare s-ar da efecte retroactive Deciziei Curții Constituționale nr. 405/2016, ceea ce ar constitui o încălcare a art. 147 alin. 4) din Constituția României, Tribunalul o apreciază ca neconstituțională, pentru următoarele considerente: efectele deciziei, de abrogare și, în consecință, de dezincriminare, se produc pentru viitor, începând cu momentul expirării termenului de 45 de zile prevăzut de art. 147 alin. 1) din Constituția României. Dezincriminarea este, însă, cea care, ca efect al chiar dispozițiilor constituționale (art. 15 alin. 2), retroactivează.

În baza art. 275 alin. 3) C.p.p., cheltuielile judiciare avansate de stat vor rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

În baza art. 598 alin. 1) lit. d) C.p.p., admite contestația la executare formulată de contestatorul-condamnat Dumitru Ion

cu privire la executarea sentinței penale nr. 1414 din 27.09.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția Penală în dosarul nr. 6355/1/2007, așa cum a rămas definitivă prin decizia penală nr. 157 din 07.06.2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție-Complețul de 5 Judecători în dosarul nr. 3257/1/2012.

Constată dezincriminate faptele pentru care s-a dispus condamnarea contestatorului-condamnat Dumitru Ion sub aspectul a două infracțiuni concurente de abuz în serviciu contra intereselor publice în formă calificată, prev. de art. 13² din Legea 78/2000 rap. la art. 248¹ C.p. anterior combinat cu art. 248 C.p. anterior, prin sentința penală nr. 1414 din 27.09.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția Penală în dosarul nr. 6355/1/2007, așa cum a rămas definitivă prin decizia penală nr. 157 din 07.06.2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție-Complețul de 5 Judecători în dosarul nr. 3257/1/2012.

Dispune încetarea executării celor două pedepse principale de câte 3 ani închisoare și, implicit a pedepsei rezultante de 3 ani închisoare, a pedepselor complementare stabilite pe lângă pedepsele principale de câte 3 ani închisoare, constând în interzicerea, pe o durată de 2 ani după executarea pedepselor principale, a exercitării drepturilor prev. de art. 64 alin. 1) lit. a) teza all-a, lit. b) și litera c) C.p. anterior, și, implicit, a pedepsei complementare aplicate pe lângă pedepsa

principală rezultantă de 3 ani închisoare, constând în interzicerea, pe o durată de 2 ani după executarea pedepselor principale, a exercitării drepturilor prev. de art. 64 alin. 1) lit. a) teza all-a, lit. b) și litera c) C.p. anterior, precum și a pedepsei accesorii aplicate pe lângă pedeapsa principală rezultantă de 3 ani închisoare, constând în interzicerea exercitării drepturilor prev. de art. 64 alin. 1) lit. a) teza all-a, lit. b) și litera c) C.p. anterior, pe durata și în condițiile art. 71 C.p. anterior.

În baza art. 275 alin. 3) C.p.p., cheltuielile judiciare avansate de stat rămân în sarcina statului.

Cu drept de contestație în termen de 3 zile de la comunicare, pentru contestatorul-condamnat și pentru Ministerul Public.

Pronunțată în ședință publică azi, 12.06.2017.

**PREȘEDINTE,
ANCA SARU**

**GREFIER,
MAGDALENA BACIU**

Red. A.S./tehnored. A.S./4 ex./11.08.2017